

סיפורי

מעשיות גליון

לשלחן השבת

פרשת
ראה
כ"ט מנחם-אב
מברכים הודש אלול
שנת תשפ"א לפ"ק
שנה 1, גליון 24

י"א אב י"ז מוסדות היכל הקודש הרמ"ב

לפעמים אדם ממתין זמן רב לישועה, להיוושע בילדים או בבריאות וכדומה, ומבקש מהשם ימים רבים, שבועות ושנים, ועדיין הוא לא רואה ישועה, הוא עומד ומחכה 'מתי אני כבר אוושע?' אז הוא צריך לדעת שאפילו שהוא כבר יגיע לסך התפילות שהשם מצפה ממנו - הוא יצטרך לעבור לפני כן 'נסיון', שהשם מנסה אותו לראות האם יוכל להתגבר על הנסיון שלו, ואז אם באמת יתגבר הוא יזכה לישועה המיוחלת.

החלק הכי קשה של הנסיון הוא שהאדם לא יודע שהישועה שלו תלויה בנסיון הזה, לא מודיעים לו מראש מהשמים שאם יתגבר על הנסיון הוא יושע, לכן זה נסיון מאוד גדול לאדם, ואם לאדם יש שכל והוא יתגבר על הנסיון - אזי יזכה לישועה המיוחלת, ואם לא יתגבר על הנסיון שלו חס ושלום - אז עדיין יצטרך להמתין לישועה שלו. לכן אדם צריך לבקש הרבה מהשם יתברך שלא יאבד את הישועה בגלל הנסיון, שיבקש מהשם: "ריבונו של עולם תעזור לי

<<<

שבת קודש פרשת מטות-מסעי, ראש הודש מנחם אב, שנת תשפ"א לפרט קטן, ראש הישיבה שליט"א שבת בקרית ברסלב - ליבערטי יע"א; בבוקר לאחר התפילה ב'קידושא רבא' ראש הישיבה שליט"א המשיך את השיעור בספר הקדוש 'ספורי מעשיות', מעשה י, מבערגיר ועני.

רבינו הקדוש מספר:

וְהַפְעֵרְגִיר הַנְּל, בְּשִׁכְר שְׁעֵשָׂה דְבַר פְּזָה וְגַם עֲמֵד בְּנִסְיֹן עֲמָה, נִפְקֵד וְנוֹלֵד לוֹ בְּאוֹתָהּ שָׁנָה בֶּן זָכָר. וְהִיא גַם הִיא, אִשֶׁת הָעֲנִי הַנְּל, בְּשִׁכְר שְׁעֵמְדָה בְּנִסְיֹן פְּזָה עִם הַיְעֲדֵנִירָאֵל וְגַם עֲמֵד זָכָתָה גַם-בֶּן וְיִלְדָה בְּקָבָה.

ישועה על ידי הנסיון

דיברנו שבוע שעבר על זה ששניהם זכו ונפקדו בילדים על ידי זה שהם עמדו בנסיון, כמו שרבינו אומר (ספר המדות, ישועה, אות טז): "כשאדם בא לאיזה נסיון, ידע כשיעמוד בזה הנסיון, שהקדוש-ברוך-הוא יעשה לו נס", לכן, בגלל ששניהם עמדו בנסיון הם נפקדו, אצל הסוחר נולד בן ולעני נולדה בת.

סיפור לשלחן השבת

דרשת החפץ חיים זכר צדיק לברכה בחודש אלול

היה יהודי בשם ר' אשר רבינסקי זכרוננו לברכה, הוא היה תלמיד של הגאון האדיר ר' ברוך בער זצ"ל מיישיבת קאמיניץ. שם למדו בעמק, בהתלהבות, וכשהגיע ר' אשר לגיל עשרים, ושמע ש'החפץ חיים' יש לו ישיבה שלומדים שם קדשים [שזהו למוד עמק - איך יהיה בזמן שבית המקדש יבנה, איך יקריבו את הקרבנות וכו'], וכן שמע בצדקתו של 'החפץ חיים', אמר לעצמו: אלך ואחליף ישיבה, אכנס ללמד אצל 'החפץ חיים', ובפרט ששמע ששם נזהרים

מאד לא לדבר זה על זה, לא להזכיר שמות, כי 'החפץ חיים' אחת מהקבלות שקבל על עצמו - אף פעם לא להזכיר שם של אדם, וממילא לא יכשל בלשון הרע. והנה נסכם בדעתו, שבזמן החדש בראש חודש אלול נוסע לראדין, ומצטרף לישיבת 'החפץ חיים'.

תכף כשמגיע חדש אלול, 'החפץ חיים' היה נוהג בחדש אלול לומר דרשה בכל יום, קראו לזה 'התעוררות', דרשה של התעוררות לעורר את התלמידים, שידעו - הנה יום הדין בא. ר' אשר בא בפעם הראשונה אל הישיבה, וישב בספסל האחרון, והיה מוכן לשמוע את דרשת 'החפץ חיים', ציר לעצמו מה אשמע עכשו, וה'חפץ חיים' נכנס, כלם קמו, וה'חפץ חיים' התעטף בטלית, ועמד לפני הבמה.

ורמו לכולם לשבת וישבו. תכף כשהתחיל לדבר מילותיו הראשונות היו בבכייה עצומה: "יש יהודי בשם בערקע, יימח שמו, וצריכים להיזהר לא להיות סמוך אליו ולתלמידיו, וכך המשיך, ונכנס בשיחה ארוכה של התעוררות ותשובה. ר' אשר הנ"ל החל להסתכל לימין ולשמאל, אולי גם התלמידים תמהים - 'החפץ חיים' שהיה כל כך נזהר בשמירת הלשון, וקבל על עצמו עשרות שנים לא לדבר ולא להזכיר שם של אדם, והנה הוא שומע באזניו בערקע, יימח שמו. וכבר לא יכול היה לשאת את זאת, ולא ידע מה לעשות, אבל נשאר במקומו. כשנסתיימה הדרשה, נגש אל אברך אחד ושני, שיסבירו לו מה זה ועל מה זה וכו'. ענו ואמרו, שבוילנה

שאוושע ב... ותעזור לי גם שאוכל להתחזק ולעמוד
בנסיון שעומד להגיע עלי לפני שאושע".

בוודאי שאף פעם המצב לא אבוד, ואפילו שהאדם
לא עמד בניסיון, כמה פעמים, תמיד נותנים לו מהשמיים
עוד הזדמנויות שיוכל להתגבר על הנסיון, וברגע שיתגבר
על זה הוא יקבל את הישועה.

וְהִיְתָה יַפֶּת תֹּאֵר מְאֹד מְאֹד, שְׂלֵא הָיָה יָפִי שֶׁל מִיִּן
אָדָם כָּלֵל, כִּי בֵין בְּנֵי-אָדָם לֹא נִמְצָא יָפִי כֹּה, וְהָיוּ
הָעוֹלָם אוֹמְרִים: הֲלֹאִי שֶׁתִּגְדֹּל (כִּי חֲדוּשׁ נִפְלָא בְּזֶה
קָשָׁה שִׁיתְגַּדֵּל), כִּי הָיָה יָפִיה וְתִפְאֶרְתָּהּ מִפְּלֶג מְאֹד
מְאֹד, שְׂלֵא נִרְאָה כְּזֹאת בְּעוֹלָם כָּלֵל.

הלוואי שתתגדל

אני רואה שצריך לדבר גם על זה, אם לא אומרים את
זה לא יודעים מזה, לא יודעים מה כן ומה לא. לפעמים
קורה שיש ילד מאוד מוצלח, בן או בת עם כישרונות
נדירים, הוא יודע לשיר יפה או שיש לו מעלות אחרות,
ההורים צריכים לשמור עליו, לא להעמיד אותו בכל
חתונה על הבמה שישיר וכדומה, זה לא בריא לשבח
ולפאר יותר מידי את הילד, בוודאי צריכים לתת לילדים
מילים טובות, צריכים להלל ולשבח, כמה שהם טובים,
כמה אנו מרוצים מהם, אבל יותר מידי לשבח ולפאר
גורם שלא יוכלו לגדול באופן הטבעי, ילד לא יכול
לגדול כך באופן בריא. וזה מה שרבינו אומר כאן כשראו
את יופיה המופלג היו אומרים: "הלוואי שתתגדל", כי
צריכים להיזהר לא לשבח ולפאר יותר מידי את הילד,
שזה יכול להזיק לו.

וְהָיוּ הָעוֹלָם בָּאִים וְנִכְנְסִים לְרֹאשָׁתָהּ, וְהָיוּ

מְשִׁתוֹמְמִים מְאֹד עַל גְּדֹל יָפִיהָ הַמְּפֹלֵג מְאֹד מְאֹד, וְהָיוּ
נוֹתְנִים לָהּ מִתְּנוּת מִתְּנוּת מְחֻמַּת חֶבֶה. וְהָיוּ נוֹתְנִים
מִתְּנוּת, עַד שֶׁנִּתְעַשֵּׂר הָעֵנִי.

מה הכוונה שהוא התעשר, שהוא קיבל הרבה כסף?
לא! לא זה נקרא עשיר, כי כסף לא יכול להוסיף לאדם
כלום, אלא הוא התעשר בזה שהצדיק הכניס בו ישוב
הדעת'.

וְהִבְעֵרְגִיר הַנ"ל נִפְל כְּדַעְתּוֹ, שִׁישִׁתְדַּךְ עִם הָעֵנִי
הַנ"ל מִגְּדֹל יָפִיהָ, שֶׁהָיָה חֲדוּשׁ כֹּה, וַיֹּאמֶר בְּלִבּוֹ:
אֲפֹשֶׁר עַל זֶה מִרְאָה הַחֲלוּם, שְׁנוּשָׂאִין שְׁלֹו לְהָעֵנִי
וּמִהָעֵנִי נוּשָׂאִין אֲצִלּוֹ, דְּהֵינּוּ שִׁישִׁתְדַּכּוּ יַחַד וַיִּתְעַרְבוּ
יַחַד עַל יְדֵי הַשְּׂדוּךְ.

פְּעַם אַחַת. בָּאתָה אִשְׁתְּ הָעֵנִי אֲצִלּוֹ, וַאֲמַר לָהּ
דַּעְתּוֹ, שֶׁרְצוֹנּוֹ לְהִשְׁתַּדֵּךְ עִמָּהּ, וְאֲפֹשֶׁר בְּזֶה יִתְקַיֵּם
הַחֲלוּם, כִּנ"ל. הַשִּׁיבָה לּוֹ: גַּם אֲנִי חֲשַׁבְתִּי זֹאת כְּדַעְתִּי,
אֲךָ לֹא הָיָה לִי הָעֵזָה לְדַבֵּר מִזֶּה, שְׂאֲנִי אֲשִׁתְדַּךְ עִמָּכֶם.
אֲךָ אִם אַתֶּם רוֹצִים בְּוֹדָאִי אֲנִי מוֹכֵן, וְלֹא אֶמְנַע מִכֶּם,
כִּי כָּבֵר נִשְׁבַּעְתִּי, שֶׁכָּל טוֹבִי וְהַצְלַחְתִּי לֹא יִמְנַע מִכֶּם.

כל טובי והצלחתי לא יומנע מוהרא"ש...

פעם כתבתי מכתב למוהרא"ש עם הלשון של
רבינו: "כל טובי והצלחתי לא יומנע מוהרא"ש...", אז
מוהרא"ש החזיר לי במכתב (נדפס בספר אשר בנחל באידיש,
חלק ג, סימן רעא) בזה הלשון: "זה שאתה כותב את הלשון
של הספורי מעשיות: "כל טובי והצלחתי לא יומנע מ..."
יישר כח גדול, רק אני רוצה לומר לך שאני לא מחפש
שום שכר כלל וכו' וכו', כל העניין שלי הוא רק להכניס

חיים" שמע כזאת, אזי נטל שקו על שכמו
ושאר מטלטליו, וברח משם, והלך לבית
הכנסת אחר בעירה אחרת. ולימים, הקים
הרשע הזה המון רבנים, ופורם בכל רוסיה,
והם אשר העבירו על הדת את בני ישראל,
ולכן בימי אלול קודם יום הדין, ה"חפץ
חיים" ראה שאין מנוס ותקווה, אלא קודם
להקדים לתלמידים: "תדעו לכם, שיש רשע
מרשע, יימח שמו וזכרו, שכמעט העבירני
על הדת, וצריכים להתרחק ממנו כמו
שבורחים מאש".

היכולים להאמין דבר כזה?! אם ה"חפץ
חיים" הקדוש היה נתפס להשכלה הארורה
בגיל חמש עשרה וכו', היכן היה לנו המשנה
ברורה, שמירת הלשון וכו'. למדים מכאן,
שלעתים מותר לפרסם את הרשעים, כדי
שהבריות לא ילכדו במצודתם.

(אשר בנחל מכתב כה אלף, רד)

חשד בו. וכדרך יתום, לא היה לו לאכול
וללבוש, והיה לבוש קרעים וכו', אבל למד
תורה, וכמאמרם ז"ל (נדרים פא): "הזהרו
בבני עניים שמהם תצא תורה", ואף אחד
לא שם לב שהבערקע הזה יושב ליד ה"חפץ
חיים", ומדבר עמו בתורה וכו', כי בוודאי
היו מונעים אותו מכך.

יום אחד שואב המים נכנס לבית
הכנסת, כי באמצע היום לא היתה לו עבודה,
וכדרך יהודי תמים פשוט לקח את ספר
התהלים והתפלל, והנה ראה שהבערקע
הזה מדבר עם הבחור ה"חפץ חיים" וכו',
וחשב שזה באקראי וכו'. והנה למחרת רואה
שוב אותו מחזה, וכן למחרתו וכו', אזי נגש
אל הבחור שלימים נתפרסם ל"חפץ חיים",
ואמר לו: "תדע לך שהאדם הזה הוא חוטא
ומחטיא את הרבים, פושע ישראל, מחלל
שבתות, אוכל טרפות ונבלות, מקים רבנים
חוטאים ומחטיאים, תברח ממנו!" וה"חפץ

מטעם הממשלה הרוסית קם בית המדרש
לרבנים, והיה אחד שידע ללמוד, ונקרא
אברהם דוב הכהן [בערקע], על כן כנה
עצמו אד"ם הכהן. והוא הקים בית המדרש
לרבנים, ושם, רחמנא לישזבן, חללו שבת,
אכלו טרפות ונבלות וכו', והבערקע הזה
היה טמא מטומא, ולכד ברשתו הרבה
אנשים תמימים והעמיד אותם לרבנים
ומנהיגים, והיו קלים ריקים ופוחזים, וחללו
שבת ואכלו בשר פיגולים, וכך העבירו על
הדת את בני ישראל התמימים.

וה"חפץ חיים" כשהיה בחור צעיר
התיתם וכו', והיה יושב בבית המדרש
ולמד. והבערקע הזה רצה ללכוד יותר
ויותר בחורים טובים ומתמידים, וכשראה
שה"חפץ חיים" מתמיד גדול, אזי התיישב
לצדו, והחל לדבר עמו בלימוד ובתורה, וכן
כל יום ויום, וה"חפץ חיים" היה עדיין צעיר,
תמים, יתום, ולא ידע מיהו האדם הזה, ולא

את אור רבינו בעולם שכל יהודי יתרגל לדבר בבורא כל עולמים כמו ילד שמבקש מאביו, וכמו אדם שמשוחח עם חבר שלו, וגם להחדיר את 'סדר דרך הלימוד' של רבינו הקדוש שעל ידי זה כל יהודי יכול ללמוד את כל התורה כולה אם ירצה, ויותר מזה אינני רוצה" עד כאן לשון קדשו.

והבן והבת הנ"ל למדו שניהם בחדר אחד לשונות וכיוצא בדרגם. והבת הנ"ל, היו הולכים ובאים לראותה מגדל החדוש, כנ"ל, ונתנו מתנות, עד שנתעשר העני, והיו באים שרים לראותה והוטבה בעיניהם מאד. והיה יפיה חרוש גדול ביניהם, כי לא היה יפי של אנושי כלל, ומגדל הפלגת יפיה בא על דעת השרים להשתדך עם העני הזה, ושר, שהיה לו בן, חשק להתחתן עמה, אך אין נאה להם להתחתן עם בזה, על בן הכרחו לראות להשתדל לגדל את האיש הזה, והשתדלו שיעבד אצל הקיסר. ונעשה מתחלה פראפירטישק ואחר כך למעלה למעלה, כי השתדלו להגביהו במהרה, עד שהלך מהר ממעלה למעלה, עד שנעשה יעדניראל והיו הפצים השרים להשתדך עמו. אך היו רבים קופצים על זה, כי כמה שרים באו על זה ועסקו בזה להגביהו, וגם כי לא היה אפשר לו להתחתן מחמת הפערניר.

שדכנים רודפים

פה רבינו מרמז, שכשומעים שידוכים צריכים לדעת שהזמן רץ ויכולים לאבד את השעה, כמה מוצלח שהילד רק יהיה, ויש לך הרגשה טובה שהשדכנים רצים אחריך וכו', צריכים לדעת שזה לא ממשיך מידי הרבה זמן. לצערנו רואים הרבה בחורים מבוגרים שהולכים ומתבגרים, ועדיין לא מתחתנים - רק כי הם היו מאוד מוצלחים ובררו ובררו, ולא יכלו לבחור לעצמם. וזה היה הסיפור עם בת העני, שהציעו לה כל כך הרבה שידוכים עד שההורים לא יכלו להשתדך עם אף אחד, כי הם התחילו להרגיש טוב שרצים אחריהם, כל אחד רוצה לקחתה.

וגם כי לא היה אפשר לו להתחתן מחמת הפערניר, שכבר היו מדברים להשתדך עמו.

והעני הזה, שנעשה יעדניראל, היה מצליח יותר ויותר, והיה שולח אותו הקיסר להפלחמה, והצליח מאד בכל פעם. ונשא אותו עוד יותר למעלה למעלה, והיה הולך ומצליח מאד, עד אשר נסתלק שם הקיסר, ונתיעצו כל בני המדינה לעשות אותו לקיסר, ונתקבצו כל השרים והספימו כלם, שהוא יהיה קיסר. ונעשה קיסר (הינו העני הנ"ל נעשה קיסר), והיה לוחם מלחמות, והיה מצליח מאד. וכבש מדינות, והיה לוחם

ומצליח וכובש והולך, עד ששאר המדינות נתיעצו למכור תחת ידו ברצון טוב, כי ראו הצלחתו הגדולה, שכל היפי של העולם וכל המזל של העולם אצלו, על כן נתקבצו כל המלכים והספימו, שהוא יהיה קיסר על כל העולם, ונתנו לו כתב באותיות של זהב.

והקיסר הזה מאן עתה להשתדך עם הפערניר, כי אין נאה לקיסר להשתדך עם פערניר; ואשתו הקיסרית היא לא זזה מן הפערניר כלל.

להכיר טובה לצדיק

כבר דיברנו שבוע שעבר מענין זה, אבל צריכים לדבר על זה פעם ועוד פעם, רבינו מספר שהקיסר כבר לא רצה להשתדך עם הסוחר כי היום כבר לא היה נאה לו להשתדך איתו, כי הוא עלה לגדולה, אבל אשתו הקיסרית, היא כן רצתה לעמוד בהבטחתה ולתת את ביתה לבנו, כי לנשים יש מעלה גדולה יותר מהגברים, נשים הן חזקות יותר ב'תמימות', הן חזקות ב'אמונת חכמים', אלא שלא כולן משתמשות בזה לדברים טובים, יש שמתמכרות מהר לדברים מטופשים, אבל כשמשתמשים עם זה לקדושה, להאמין בבורא עולם ובצדיקים - בזה הן חזקות יותר מהגברים. כמו שכתוב בפרקי דרבי אליעזר (פרק מה) שאהרן חשב בשעת העגל, שאם אגיד ליהודים שיביאו כסף כולם ירוצו מהר להביא, לכן הוא אמר להם: "תנו לי את הנזמים של נשותיכם וילדיכם", כי חשב שהנשים והילדים שיש בהם מידה רבה של תמימות והם בוודאי לא יסכימו לתת כדי לעשות בזה עבירה, וכך באמת היה, הנשים לא רצו לתת את התכשיטים שלהן והן המשיכו באמונתן במשה רבינו, והיהודים לקחו את הנזמים של עצמם ונתנו את זה בשביל העגל, והשם יתברך שילם שכר לנשים ונתן להן את ראש חודש שזה יהיה להן יום חג, וכל זה בזכות התמימות שהיתה להן, לא יכלו לבלבל להן את המח לעזוב את הצדיק משה רבינו ולעשות את העגל.

את זה צריך כל אדם שמקורב לצדיק להחדיר היטב בעצמו, שיזכור תמיד להכיר טובה לצדיק שעזר לו בחיים, שיתנהג כמו אשת העני שתמיד היתה לפני עיניה הטובה שהסוחר עשה איתה.

אסור לאדם לשכוח אף פעם מה הוא קיבל מהצדיק, הוא צריך לזכור תמיד מה הוא היה לפני שהתקרב לצדיק, איך שהוא היה גר במדור של הקליפות וכו', המח והמחשבה שלו חשבו רק משטויות, איך ה'שלום בית' שלו היה נראה, כמה הוא למד וכו' וכו', ואף אחד לא יכל להוציא אותו משם - רק רבינו הקדוש, הדיבורים שלו הספרים שלו, השפה שלו - זה דיבר אליו וקירב אותו להשם, כמה 'תורה' הוא למד מאז שהתקרב לצדיק, כמה יפה נהיה ה'שלום בית' שלו, הוא קיבל דרך איך לדבר

לאישתו, איך לדבר לילדיו וכו' וכו'.

אולי 'קיסר' מסוג אחר

אבל צריכים בשביל זכיה מיוחדת לזכות לזכור את זה, כי ברגע שאדם זוכה להתקרב לרבינו הקדוש - הוא נהיה יהודי כשר, הוא מתחיל לדבר אל השם יתברך, ומתחיל ללמוד שיעורים בכל התורה כולה, כל המח-מחשבה מתהפכים לחשוב רק מהשם יתברך ומדברים טובים, עד שהאדם שוכח לגמרי שאת כל זה הוא קיבל על ידי הצדיק, הוא חושב הרי 'אני כבר גדול, אני לומד ומתפלל, והכל בסדר, מדוע אני צריך לזכור היום את הצדיק?!' ובאמת זה נכון, אדם שמתקרב לצדיק נהיה באמת גדול, [נכון שעדיין לא נעשנו 'קיסר', אבל אולי 'קיסר' מסוג אחר מה שקוראים לילד אחרי שאוכל את ארוחת הערב שהאמא הכינה - זה מה שאנחנו...], בכל זאת צריכים לזכור שכל גדולתי, את כל ההצלחה שלי קבלתי על ידי הצדיק, הצדיק הביא אותי לכל המדרגות האלו והצדיק הדביק אותו אל השם יתברך.

לצערנו הוא כבר לא צריך חיזוק...

לכן רואים דבר מעניין, למי יש את הרגש לרבינו? מי צריך את רבינו? רק אחד שהוא שבור, הוא רוצה להיות יהודי כשר ולא הולך לו, והוא עוד לא התייאש, ומפריע לו עדיין כשהוא לא התפלל בכוונה בשמונה עשרה, מפריע לו עדיין שהיתה לו הסתכלות לא טובה, הוא עדיין רוצה להתפלל שחרית מנחה וערבית במנין, אחד כזה שיש לו עדיין רצונות טובים, הוא רוצה עדיין להיות יהודי כשר - הוא מגיע לרבינו, הוא צריך חיזוק שרבינו יראה לו את הדרך ויחזק אותו להיות יהודי כשר, אבל השני שלא מבין אותו, שואל: 'מדוע אתה צריך את רבינו?' 'מדוע אתה שבור?' 'מה חסר לך?' - אדם כזה כבר מזמן התייאש מעצמו, לא מפריע לו הדברים הללו, הראש שלו מונח כבר במקום אחר, בשבילו מספיק לבוא לבית הכנסת ולהתעטף בטלית ויותר מזה לא חסר לו, לכן הוא שואל לצערנו בצדק 'מדוע צריכים חיזוק', כי הוא כבר לא צריך שום חיזוק לצערנו...

מקורב חדש הוא בוער, הוא רוצה לשמוע עוד דבר תורה, עוד מכתב ועוד שיחה מרבינו, אבל כשעוברת תקופה והאדם כבר מרגיש מלא בכל כך הרבה דברים טובים - אז הוא מתחיל לחשוב: 'מה יש לי לחפש אצל רבינו? אני הרי כבר מסודר?!' ורק כשמתחילים לעבור עליו קשיים אז הוא רץ בחזרה שוב לרבינו, הוא רוצה שרבינו יחזק אותו, שיזכיר לו שהשם יתברך מנהיג את העולם והכל לטובה.

תודה לך השם על המים הטובים

זה כמו כוס סודה קר, למי יש רגש לכוס מים קרים? לאדם צמא! שעובר עליו כמה ימים ביער בלי שתיה,

ולשונו נדבק לפיו, כשהוא רואה מים קרים ורענגים הוא אומר: "תודה לך השם על המים הטובים", הוא מתחיה מזה ממש, לעומת האדם השבעה לא יכול להבין את זה 'מה את עושה כזה רעש מהמים? מי צריך את המים?' הוא יורק לתוכו, זה לא שווה בעיניו, כך זה אצל מקורב מבוגר, הוא כבר לא זוכר איך הוא היה לפני שהוא התקרב לרבינו, כמה חשוך היה החיים שלו, ולמה הוא זכה אצל רבינו, לכן צריכים לאחוז כל הזמן בהתחדשות ולהיזכר מהיכן הגעתי ולהיכן רבינו הביא אותי.

אדם צריך לדעת שכל מה שיש לו זה בזכות הצדיק, ואין לו שום דבר עם זה, רבינו אומר (ספר המדות גאווה, אות טו): "אין להתגאות בהשגות גדולות או במעשים טובים, כי הכל על-ידי הצדיק שבדור, והוא אצל הצדיק כעט אצל סופר", כשרואים ציור גדול צבוע מאוד יפה ומיוחד מבינים לבד שהמכחול לא יכול להתגאות ולומר 'תראו איזה יפה ציירתי את הציור' המכחול זה סתם מכחול פשוט, רק הצייר הוא זה שיכול ליצור את הציור היפה, ואותו דבר זה עם האדם, כל המעשים הטובים שהוא עושה זה בזכות הצדיק של הדור, שמכניס בעולם כאלו עצות מאירות ושכל איך להתנהג, לכן לא שייך להתגאות במה שאנו עושים, כי מה שאתה עושה זה בזכות הצדיק, ויומא שאתה רק העט שהצדיק כותב איתו.

תודה השם שהתחתנתי

וזה אמור גם על 'שלום בית'; לפני תקופה לא ארוכה החתן כלה היו כל כך שבורים ואבודים, שניהם המתנינו לשידוך, שניהם רצו כל כך להתחתן, ועכשיו אחרי שכבר זכו ומצאו שידוך והתחתנו צריכים שניהם להודות ולהלל להשם יתברך על החסדים שעשה עימם. אל תשכח כמה חזק רצית להתחתן.

שמעתי פעמים אחדות מהגה"צ רבי יצחק שליט"א עצה חשובה מאוד, כל בוקר שאתה קם מהמיטה, ונוטל ידיים - תודה להשם יתברך: "תודה לך השם שהתחתנתי ברוך השם", ואם יש לך כבר ילדים - תודה להשם על הילדים היקרים, תכיר טובה לאשתך שהתחתנה איתך, תחפש את הטוב שבה, תשמח איתה, ואל תיהיה עסוק בלחפש בה חסרונות.

אברכים מטופשים עסוקים בלחשוב 'חבל שהתחתנתי איתה, יכולתי למצוא יותר טובה...', לפי מה שאתה - היא יכלה למצוא מישהו יותר טוב ממך... תעשה תשובה ויהיה לה מישהו יותר טוב, תתחיל ללמוד, תתחיל להתפלל, תתחיל לשמור על עיניך - ויהיה לאשתך בעל יותר טוב. וששניהם, הבעל והאישה עושים תשובה, יהיה לשניהם חיים מאוד יפים, והחיים ביחד יהיו מתוקים.

השם יתברך יעזור שנציית לרבינו ויהיה לנו חיים יפים, אמן.